

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Vt cum Christo emori, omnem in nobis sensualitatem, cupiditatem, vires naturales & sensitivas & imagines mortificare, Christo resurgere, atque in eundem transformari debeamus. Sermo III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

ille est, qui ad propria vilitatis & nihili considerationem nos adducit, debemus id amice admodum & grato animo ab eo accipere, vt sic re ipsa dicamur, quod & sumus, Non sumus Præfector nobis omnipotens DEVS, vt ita ad hanc nostri nihili pensionem pertingamus, quò hoc ipso in Diuinam immergamur ac absorbeamur essentiam. Amen.

Vt cum Christo emori, omnem in nobis sensualitatem, cupiditatem, vires naturales & sensitivas & imagines mortificare, Christo resurgere, atque in eundem transformari debeamus.

SERMO III.

EXIUI à Patre, & veni in Mundum: iterum relinquo Mundum. Ioan. 16.

Hæc sunt, dilectissimi, verba Redemptoris nostri, quibus à Patre exiisse se testatur, & in hanc totius miseriam demigrasse vallè: rursumque peractis omnibus, quæ à Patre ipsi erant demandata, cunctisque doloribus ac ærûnis, quibus omnis vita illius nimis quàm referta fuit, superatis, ac morte profligata, ad Patris remeasse gloriam. Quod idem Apostolus euidentius testatur, vbi ait: *Consepulti enim sumus cum illo per baptismum in mortem, vt quomodo CHRISTVS surrexit à mortuis per gloriam Patris, ita & nos in nouitate vitæ ambulemus. Si enim complantati, facti sumus similitudini mortis eius, simul & resurrectionis erimus.* Itaque in prioribus illis Domini verbis, sincerissima verissimaque, quæ quidem

Rom. 6.

Ioan. 16.

OTW
45

quidem tradi possit, continetur institutio, in
que rector, compendiosior, securior, simplici-
ciorq; via insinuat. Quoquod igitur nos reser-
tamus, quascunq; concinnemus glossas qualicunq;
nobis excusationum vela prætexamus,
hac nobis via gradiendum est: qua Dominus
ipse ingressus est, si tamen cum illo esse, & ad illu-
lum peruenire, & ei denique perfectè coniungere
volumus. Ille enim, vt audiuius, exiuit à Pa-
tre è sinu & corde paterno, & venit in hunc
Mundum, vbi cunctis diebus vitæ suæ vltimo
modum afflictus fuit, & innumeris iisdemq;
perpetuis miserijs prægrauatus, adeo vt nunquam
quicquam commodi vel delectationis
admiserit: & ad extremum captus, perditus,
occisus & sepultus est. Deinde verò omnino
impassibilis, splendidus, ac immortalis resur-
gens, ad cor Paternum remeavit, eandem cum
illo beatitudinem & gloriam obtinens per in-
finita secula. Hoc iter quisquis capeffere con-
tuit, & in seipso mortuus ac sepultus est in Christo,
fieri non potest quin & cum illo resurgat.
Si enim consepulti sumus, & resurgemus cum
illo, vt Apostolus ait: Mortui enim estis, & vita
vestra abscondita est cum CHRISTO in Deo.
Quicumque eiusmodi est, illum ego non dubi-
tem dicere aliquo modo impassibilem, imper-
emptibilem, ac immortalem effici, & vnà cum
filio eidem perfectè vnitum, in cælum, atq;
in ipsum adeo cor paternum ascendere, & ean-
dem cum filio beatitudinem assequi & posside-
re hereditatem. Quicquid enim habet filius per
naturam, id iste habet per gratiam. Sed hoc
perpetuis exercitijs prosequendum est. Eiusse-
modi

Iter tutissimū
quod.

Col 3.

modi homo tantum cæteris quibusq; vulgari-
 bus hominibus præstat & antecellit, quantum
 homo animali bruto. Atqui cum Christo mo-
 ri & deficere nolunt, quo pacto cum illo ad ve-
 rum esse resurgere queant? Itaque hortatur nos
 Apostolus, vt si cum Christo consurreximus,
 quæ sursum sunt, sapiamus, non quæ super ter-
 ram. Verùm sunt plerique qui dum bona au-
 diunt, cupiant & ipsi boni esse, iamq; probè sa-
 tis inchoent, atque obfirmatò animo statuunt
 DEO & spiritui viuere. At si non statim omnia
 pro voto succedant, resiliunt à proposito, & ad
 naturæ suæ relabuntur infirmitatem. Hos non
 absurdè comparaueris scholasticis plerisque, qui
 ad magisterium & dignitates adspirant, sed ip-
 sa prima Latini sermonis aut Grammaticæ ru-
 dimenta vix summis degustant labijs. Nōnulli
 tamen dum in studio perseuerant, ad ipsum
 Magisterij gradum quandoque prouehuntur.
 Ita nimirum etiam pios quosdam inuenias li-
 cet, qui non modo bene incipiant, sed etiam
 profectum faciant, ac virtutibus obtinendis o-
 mnem nauent operam, atque in eo conatu in-
 uicto spiritu ad finem vsque perseuerent. Alij
 verò nullum habēt in virtutibus progressum.
 Et quia virtus omnis in arduo sita est, quisquis
 ad magam perfectionem adspirat, magna illi
 & ardua multa superanda sunt: speciatim ta-
 men nouem quædam, è quibus hic quatuor mi-
 nora inferioraq; tractabimus. Primò quidem
 omnis illi sensualitas, omnesq; sensus transcē-
 dendi sunt, cunctaque visibilia supergredien-
 da. Secundò, omnes potentia corporeæ ac spi-
 rituales. Tertiò, cuncta desideria cum proprie-
 tate

Col. 3.

Scholastici
præposteri
qui.Quæ quatuor
cui superan-
da.

OTW

40

I.

tate coniuncta. Quartò, imagines omnes. Imagines quid appellem, post aperiam. Primò, que omnes dixi sensus transcendendos. Atque hic ego non loquor de illis, qui pro sensu voluptate sponte scientesque in mortiferis uñt peccatis: sed de illis potius, qui cum Christo resurgere, & czelos scandere meditantur institutè. Est nimirum cernere aliquammodos, qui de rebus sublimibus præclare dicuntur, nec tamen vllam earum habeant notitiam, nisi quantum audiendo, discendo, legendo sint affecti, quæ omnia per sensus incurruntur. Tabibus accommodari potest vulgore tritum illud prouerbum, Esse milites minus strenuos, & homines verbis potentes. Verùm si perfici isti debeant, necesse est omnem sensuum curiositatem, subtilitatem & effulgentiam in res externas, omnino mortificent at

Paradigma.

vincant. Incessit quendam ingens cupido gratissimam Dei cognoscendi voluntatem, eamque sibi diuinitus reuelari instanter orauit. Cui Dominus apprensus, Refrena, inquit, sensus tuos, cohibe os & linguam, atque cor tuum edomato: aduersa omnia mei amore libens tolera. Hac ratione facies gratissimam voluntatem meam. Ad hæc te ipsum à visibilium simulacris auerte, & in interiorem imaginem tuam recipe, vbi reipsa comperies verum esse quod

Voluntas Dei gratissima vt fiat.

Psal. 4.

Propheta ait: *Signatum est super nos lumen vultus tui Domine.* Est hodie grandis eorum turba, qui plus satis in exterioribus occupentur, etiam laudabili cum intentione, & vix vnquam requie potiantur. Quid igitur hic facto opusest? Attendite. Quando vel vnus horulæ spatium

ab o-

ab occupationibus vacuum illis obtigerit, tam profundè, fortiter, efficaciter, crebroque in DEUM se demergent, vt illo breui tempore vel quadraginta annorum curricula per sensus miserè perdita, efficaciter reuocent, ac deinde maiorem faciant fructum: hoc tamen non ea ratione agendum est, vt solent illi, qui non nouerunt cum Deo colloqui, nisi per sensibiles imagines, aut lectis, edoctis atque compositis verbis: sed ex ipso intimo fundo, ex cordis visceribus, ex ipso spiritu suo Dei spiritum requirèt, spiritu videlicet ad spiritum, & corde ad cor loquendo, quemadmodum docet Saluator, Spiritus est Deus, & eos qui Ioan. 4. adorant eum, in spiritu & veritate oportet adorare. Intelligit enim Deus linguam cordis, a Luc. 10. nimæ intentionem, & intimam, essentialem, ac ex ipso fundo proficiscentem allocutionem. Eam ob rem Mariæ sensus atque præsentia longè sanctiùs & altius in Christi auribus precabatur, quàm omnes illæ Marthæ querimonix, II. quas de sorore apud Dominum faciebat. Secundò, omnes potentix naturales, tam internæ quàm externæ, excedendæ sunt. Id si quis posset ea moderatione & ordine operando consequi, vt tamen interim vires corporis & naturæ infoluitas ac robur integra seruaentur, esset hoc sanè admiratione dignum. Talè mihi adhuc neminem videre contigit. Quisquis ille est, si quis modo est, procedat in medium, & omnibus sui videndi copiam faciat. Non id D. Bernard. affectus est, qui se corpus suum DEI Bernard. & Fratrum seruitio subtraxisse questus est. Nō Gregor. D. Gregorius, sanctæ Ecclesiæ lumen mirabile. Nemo

OTW

45

Philip 3.

Nemo ergo fallat seipsum, existimans ipse se
prehendisse, à quo longissimè adhuc abest.
Multus labor, ingens huc industria exiguntur.
Quod enim nullo constitit, nec valere aliquis
potest: & qui charum quippiam obtinere
petit, charum aliquod exponat necesse est. Di-
cipulus quidam cum suo dixisset Magistro,
manducare se & bibere, nec tamen quicquam
corpore auferere, respondit Magister: Non
eum admirari debere, quandoquidem quis
quid alimenti acciperet, internis exercitatio-
nibus conficeretur. Ergo longè alia via huc per-
tingendum est. Et tamen omnis externa facti-
tas ad hoc assequendum minimè sufficit: sed

Ioan. 12.

DE vs omnipotens, cuius est immensa potest-
tas nouas quasdam vires potest suggerere. *Si
granum frumenti, ait Veritas, in terram cadens
mortuum fuerit, ipsum solum manet: si autem mortuum
fuerit, fructum plurimum adfert: sed prius mori
atur & à seipso deficiat oportet.* Est & alia po-
tentia in homine, quæ & ipsa transcendit
est, nempe sensus communis. Hunc intra se
vnusquilibet ita facile deprehendit, quòd
neque cernit, neque audit aliquid extrinsecus.
diuersas intra se imagines reperit, & est gran-
dis quidam in ipso tumultus, dum modo hanc
modo illa ratione singula quæq; disponit. Sed
omnis hæc multiplicitas, ad veram simplici-
tatem, & ad purissimum bonum illud Deum
optimum referenda est ac reducenda. Vidit o-
lim quidam truncum, & ait: Eia quam insignis
in eo delitescit imago, modo superflua refecen-
tur. Ita & Dominus ait per Prophetam: *Si sepa-
raueris preciosum à vili, quasi os meum eris.* O si quis
à se

Sensus com-
munis ad per-
fectionem
adspiranti su-
pprandus.

Ier. 19.

à se ab
hand e
reperi
virtus
Pleriq
tamqu
& cor
in ip
adhuc
natura
fuere P
morib
non ni
minib
magn
compe
ueant.
ces sum
regna
compe
tia eis
gratia
ra mo
px. S
tur. &
fuit in
propo
magn
in cul
abole
mine
magr
perfe
tinen

à se abradere, separare, abstrahere omnia, haud dubie Deum intra se purissime ac nude reperiret. Est præterea etiam alia in homine virtus intellectualis, quæ itidem superanda est. Plerique tanta sui ingenij acumine moliuntur, tamque mira & alta suo intellectu inuestigare & comprehendere conantur, ut videri possint in ipsa cælorum penetralia adituri: & tamen adhuc intra naturæ suæ limites consistunt, & naturæ dumtaxat viribus nituntur. Eius farinae fuere Plato & Aristot. intellectu acutissimi, & moribus sic satis compositi ac honesti: & tamen non nisi naturæ totum id fuit. Eiusmodi hominibus comprimis necessarium fuerit, ut magno studio perugilique conatu naturam compescant suam, & à seipsis diligenter sibi caveant. Ediuerso sunt alij, qui ut naturæ simplices sunt, ita etiam seipsum simpliciter exeunt & resignant, & cuncta simpliciter accipiunt. Isti compendio magnum faciunt profectum, cuncta eis intus prosperè cedunt, & sunt Diuinæ gratiæ admodum capaces, haud secus quam cera mollis imaginis cuiuscunque sigillo insculpitur. Sed sicut cera eadem facilitate comprimitur, & compressa amittit imaginem, qua ea ipsi fuit impressa: ita & hi simplices facile à suo proposito resiliunt. Contrà verò sicut non nisi magno negotio petrae imago insculpitur, sed insculpta multos perdurat in annos nec facile aboletur, ita & superiores illi intellectus acumine vigentes, quamuis non nisi multo studio magnoque conatu sese vincant, at ubi fortiter perseverant, magnam quandoque gratiam obtinent, nec eam facile amittunt. Tertiò, desideria

Inelligibilis vis excendenda.

Qualis farinae Plato & Aristoteles.

Imagines quæ quales.

III.

N ria

OTW
40

vis concupiscibilis item exuperanda.

Math. 26.

Perfectionis summe indicium.

Math. 27.

Ioan 19.

ria omnia cum proprietate coniuncta, & adeo vis concupiscibilis excedenda est. Nihil ego hic dicturus sum de illis, qui terrena ac libentia bona appetunt, qui ad honores adstrant. Innamque ab ea, unde loquimur, perfectione longissime distant, nec illius quando vel in somnis ullam sunt notitiam adepti. Illis potius dicere statui, qui virtutis speciem præ se ferunt, variisque toto vitæ spatio agitur desiderijs, dicuntque, verbi causa: Veniam hoc aut illud præstet nobis DEVS. Utinam gratia aut aliqua reuelatione nos dignetur. Utinam tales effemus, quales illi vel illi. Sed in vera perfectione adhuc multum remoti sumus. Enimvero totos se deberent resignare Deo, nihil solum ex animo concupiscere, ei denique cuncta securè & omnino committere, simpliciter dicere cum Christo: *Pater, non sicut ego volo, sed sicut tu vis. Fiat voluntas tua*, idque non labijs carnalibus, sed ipso cordis fundo, ex intima deuotione & tota intentione animi. Est illud sane vel maximæ perfectionis indicium, in omni aduersitate & sui derelictione ac destitutione, & in quouis euentu funditus se resignare posse exemplo Saluatoris nostri, qui in sua illa acerbissima passione quàm perfectè se permiserit Patris voluntati, sacra testantur Euangelia. Multò ille perfectius se resignauit, quàm vlla vnquam creatura. Et extremè derelictus, exclamauit: *DEVS meus, DEVS meus, quid dereliquisti me?* Denique resignauit sese, donec essent consummata omnia, quæ ex Patris imperio susceperat agenda ac toleranda: atque tum demùm dixit: *Consummatum est: & inclinatum capite,*

capite, tradidit spiritum. Ita nimirum etiam vnusquislibet e religione Christianus, in qualibet aduersitate ac destititione penitus se debet Deo permittere ac resignare. Nec est quod arbitretur quispiam, ex aduersis casibus nullum se dolorem debere perpeti. Si enim dolor non sentiat, quo tandem merito aduersa perferentur? Ipse Dominus Iesus si digitum misisset in flammam, proculdubio dolorem esset expertus. Itaque in quibuslibet rebus aduersis, atque in omni desiderio vnusquisque Deo se permittere ac resignabit. Porro quisquis adhuc quippiam appetit, quod sit extra ipsum, aut moleste fert quod in ipso est, nondum est verè resignatus. Olim cuidam diuinitus reuelatum est, vt se resignare deberet, hoc videlicet pacto, vt se putaret in vastissimo iactari pelago, ac suo pallio insidere, nec ad integri miliaris spatium terram, cui adnataret, superesse. Ecquid orogere, qui se in hoc periculo cerneret constitutum, quando illi nec natandi, nec vociferandi, nec peruadandi esset copia? Nil aliud sanè, præterquam quod se totum Deo permitteret. Sic igitur debet quisque iugiter se resignare Deo, si vnquam velit perfectam suam resignationem adipisci. Dixi superius, omne desiderium superandum, nec esse appetendum aliquid: quod ita debet accipi: nihil esse aliud desiderandum, nisi vt cuncta à nobis impedimenta vel media Deus auferat, & sine medio totos nos sibi perfectissimè coniungat. Hoc ipso cuncta abolètur vitia, & bona omnia & vera beatitudo obrinentur. Quarto, sunt imagines omnes transcendenda. Hic nulla fit eorum mentio, qui spontè alicuius mortalis

Vt se Christianus quisque resignare debeat.

Resignatio quæ qui futura.

OTW
40

IV:

N 3 688a

Iohel. 1.

Somnia quæ
qualia.Manh. 1. & 2.
Boethius.

2 Cor. 11.

creaturæ imaginem intra se admittunt, & carnali affectu prosequuntur: qui qualesquales sint, aut quocunque vocentur nomine, inter membra numerantur, & ut sues in stercore involutantur, immò & computrescunt. Ij omnes longè absunt ab his, de quibus nobis sermo instituitur. Alij sunt qui his non consentiunt, sed satis bene viuunt: atramentum multa se eis ingerunt & varijs complentur rerum simulachris ac imaginibus. Sed has debent penitus abijcere, & simpliciter referre in Deum, atque illi suam imperfectionem & defectum coqueri & contereri. Quod si nec tunc recedant, æquo eas ferant animo, & se totos Deo resignent. Sunt adhuc alij, qui phantasmatis & insomnijs multis abundant. Tales plerunque non admiranda cernunt & visu pulchra, sed etiam futura in somnis contemplantur. Verbi gratia, sæpe diuinos quosdam & defunctorum animas conspiciunt. Id equidem simpliciter non condemnauerim: quandoquidem etiam ipse Domini lesytricius angelum in somnis aliquoties vidit. Sed nec approbauerim quidem: quâdo ex mera potest natura accidere, quemadmodum Boethius ait, eos qui munditiam sectentur, etiam res mûdas somniare naturaliter: itemque qui ineptijs ac stolidis occupentur rebus, consimilia habere somnia. Adhuc alios quosdam inuenias licet, qui visionibus & reuelationibus crebris vtantur. Atque esto, vt eæ vel toto decennio veræ sint, deinde tamen vel semel admiscere se poterit spiritus malignus, transfigurans se in angelum lucis, atque ita fallere & euertere incautos. Igitur danda ijs opera est, vt

reue-

revelationes & visiones suas ad sacras literas & sanctorum Patrum scripta diligenter exigant ac examinent, advertantque num illis per omnia consentiant. Quod si ita esse perspexerint, licebit eas admittere: sin minus, omni studio eas repellant, nec villo pacto sequantur aut credant, si Deum gratiam nollint offendere, & suam cupiant salutem consultum. Ergo eas ita transcendere debent, ut nulli visioni, nulli revelationi vel Dei, vel sanctorum, nimium innitentur, aut animum cum delectatione apponant: sed se totos divinae permittant voluntati, illi in omnibus inhæreant, in abundantia & inopia, in consolatione & desolatione, in prosperis & adversis, iuxta perfectissima Salvatoris exempla. Hunc sibi curent semper habere presentem & manifestum in cordis ac Animæ fundo, eum sibi imprimant, ac intra se iugiter adspiciant, quam perfecta illius vita, conuersatio & animus, quam ipse resignatus, simplex, modestus, humilis, patiens, & omni denique virtute plenus fuerit. Huic se penitus resignent. Ipsum suam peregrinationis comitem, & in omni vita cunctisque actionibus suis socium sibi adiungant. Dormiant, ad morsellos singulos illum dulcissimum Dominum suum sibi assidere, atque pariter morsellum vnum capere cogitent. Dum bibant, existiment se ab illo respici. Si quopiam eant, nunquam sine illo gradientur, illum sibi itineris comitem adhibeant. Cum dormitum abeunt, in illum se reponant: atque ita demum in omni loco, in omni modo & apud quoscunque, illum presentem meditentur, illum socium assumant. Noui ego hominem quendam, qui

visiones quæ
qui discuti-
endæ.

Deo se resignantes ut se gerere debeant.

OTW
40

vt Domini Iesu & viarum eius similitudinem
 in se exprimeret, certo in loco de angulo
 angulum se conferre solitus fuit, tanquam
 condonationibus vel indulgentijs obtinendis
 obambulare, commemorans secum factam
 passionem Saluatoris. Monet Diuus Bernardus
 vt incipientes, aliquem sibi virum grauem
 honestum in animo proponant, & tanquam
 lo inspectante faciant omnia & quoties aut
 sturj aut omissuri sint quippiã, cogitent prius
 vtrum id facere, vel omittere, vel dicere aude-
 rent viro illo presente. Certè multo amplius
 penitensq; animo Christi IESVS dulcissima
 mago praefigenda ac imprimenda est, quam
 loqui longè ille nobis interior ac propinquior
 or sit, quàm ipsi nobis. In illo nanque verissi-
 ma consolatio, omne bonum, atque omne gae-
 dium consistit. Ipse denique plenus gratia &
 veritatis praedicatur. Hanc Christi imaginem
 homo spiritualis nec ad momentum sibi patet-
 tur excidere: idemque singulas quasque nota-
 bit horas, atque intus diligenter explorabit, ut
 in illis suis erga Deum animus affectus est co-
 stitutus. Quod illi potissimum vel necessarium
 facere deberent, quos Diuina Misericordia ex
 hoc fallacioso seuocauit Mundo, qui nulla
 familiaris cura distinentur, quibus hoc solum
 datum est negocij, vt DEO placere & vni DEO
 viuere nitantur. Illis verò, qui curis & occu-
 pationibus secularibus sunt implicati, hoc pre-
 stare difficile est. Namque fieri non potest, vt
 qui tangit picem, non inquinetur ab ea: aut
 qui ignem in sinu portat, non exuratur. Nec
 tamen eo inficias reperisse me, qui in cunctis
 occupa-

Incipientibus
 quid cõsulat.
 D. Bernard.

Ioan. 1.
 Imagine
 Christi nihil
 antiquius ho-
 mini spirita-
 li in animo
 esse debere.

Eccl. 13.

occupationibus suis tantæ puritatis ac perfectionis essent, vt plerique Monasticen professi, eorum comparatione merito debeant rubore suffundi. Ipsa porrò dulcissima Christi imago, & imaginario, & viuo potest modo accipi. Cū imaginariè capitur, omninò præclarè, intellectuualiter ac diuinè id debet fieri, non autem vt pura aliqua creatura vel sensualiter: quemadmodum faciunt plerique, qui dum de DEO quippiam meditari volunt, tanquam creaturâ intus in sua cogitatione sibi proponunt, pura amabilem hominem à quo multis sint affecti beneficijs, & qui ipsorum causa sponte acerbissimam tulerit passionem: atque ex eiusmodi cogitatione, naturali quadam erga illum condolentia & miseratione mouentur. Sed longè alia ratio agendum est. Videlicet diuinam quandam & supernaturalem, non puræ cuiusdam creaturæ imaginem, de amabilissimo homine CHRISTI IESU, tanquã de DEI filio, & DEO homine, & homine DEO intus affument: & ita nunquam Christum cogitabunt, nisi quatenus & Deus & homo est. Atque hunc in modum Christum cogitando & capiendo, nunquam erunt sine DEO. Vbi namque aliquid DEI est, ibi coruscat DEVS. Et hac ratione nunquam id quod optimum est negligunt. Accipitur etiam CHRISTI imago viuo quodam modo: quod tum fit, vbi quispiã nullam sibi requiem, donec eide imagini pro modulo suo & virium suarum facultate conformetur. Eiusmodi homini parũ videbitur Diuinis obtemperare Præceptis: sed cuncta insuper Dei consilia, mirum in modum grata & optata

Imaginem
Christi dupli-
citer accipi.

Primo modo
vt accipièda.

Secundò vt
accipièda.

OTW
45

Matth. 5.
Luc. 6.

Homo verè
designatus nū
cum alijs i-
maginibus
etiam Christi
debeat ima-
ginem ex a-
nimo remo-
uere.

Ioan. 16.

illi erūt, nec his aliquid ducet iucundius. Quod enim Dominus ait, *Diligite inimicos vestros, bene facite his qui oderunt vos, &c.* adeo gratum est amori, vt non satis illi sit, benignè affari inimicos, sed eos etiam toto corde diligit, ex intimo cordis affectu ac beneuolentia omnem illis honorem, cunctaque bona impense cupiat, atque omnibus illorum erratis & delictis, quoad fieri potest, aliquid excusationis præstet ex animo. Nec tamen ita hæc accipi velim, quasi ea quis stupiditate præditus esse debeat, vt manifestum erga se aliorum odium vel amorem non animaduertat: sed ea debet nihil pendere, & nec scire quidem velle, iuxta CHRISTI exemplar, quo possit ad aliquam eius similitudinem accedere. Diximus paulo ante, omnes imagines excedendas. Sed erit fortassis qui dubitet, num ipsa quoque Christi imago abdicanda sit, de qua iam multa commemorauimus. Neutiquam ea reiicienda est. Id enim periculosum foret. Nam si vel ex ipso percontemur, quid hac in parte faciendum sit, ilico respondebit nobis: Expedi vobis vt ego vadam. Si enim non abiero, paracletus non veniet ad vos. Num his verbis sua nobis imagine interdixit? Interdixit quidem, sed quatenus ea pura est creatura, & sensibus duntaxat externis apprehensibilis, qualem tum discipuli habuere, & relinquere compulsi sunt. At qui secundum Diuinam & supernaturalem rationem, nullo eam tempore discipuli reliquerunt. Cum enim corporaliter ab eis discessit, & cælos conscendit, totum simul animum, sensus omnes, & omnem illorum amorem secum abduxit.

abduxit. Et nos ergo posteaquam idem ipse iā
 olim migravit ad cælos, & in Patris cor atque
 finem se recepit, vna cum illo ascēdamus, quō
 ipse præcessit, cum omnibus sensibus nostris, ^{Hebr. r.}
 omni amore ac intentione nostra, videlicet in
 cor Dei Patris omnipotentis, in quo ipse ma-
 net, vna cum eodem existens vita & essentia,
 splendor gloriæ & figura substantiæ eius, spe-
 culum lucidissimum claritatis illius, & imago
 paterni vultus eius, non sola imaginis ratio-
 ne, sed etiam essentialiter in perfecta personæ
 Dei Patris similitudine, in Diuina illa æter-
 na generationis emanatione, vnum omninō
 existens cum eodem. Ed, inquam, & nos tota
 mente, & quanto possamus amore tendamus,
 velli coniungi, & vna cum illo candens spe-
 culum effici mereamur. Tum verō in tribus
 Diuinæ substantiæ personis commorabimur
 & ambulabimus, ita vt cum Apostolo fidenter
 dicamus: *Nostra autem conuersatio in cælis est,* hoc ^{Phil. 3.}
 est, in tribus personis Diuinis. Hanc perfectio-
 nem votis omnibus, cunctis sensibus, ac vni-
 uersis viribus suis, vnusquilibet apprahende-
 re conabitur: & quamuis eam in hac vita non
 erit assecutus, bono sit animo, quia dabitur ipsi
 à Deo iam extremum trahenti spiritum, & ad
 mortem tendenti. Quod si nec tunc assequatur,
 & hinc decedens, quibusdam maneant culpis
 obnoxius, ad Purgatorij quidem locum demi-
 grabit, vt illic omnes illæ ad purum excoquā-
 tur. At deinde ad cæli perductus palatia, ea illic
 perenniter perfruetur, tanto magis aut minus,
 quanto eam plus minusue dilexerit ac deside-
 ratit dum viueret. Quamobrem meritō sui
 N 5 quilibet

OTW
45

Desiderium
cuique suum
quo intendē-
dum.

quisque arcum desiderij, quantum maximè pos-
set intendere deberet, quò nullum adeò breui-
tèpus abscederet, quin perfectius Deo potire-
tur. Veris nanque animi desiderijs Devs per-
ennem reddet vicem, etiam si quod appetit, non
consequatur in hoc seculo, omnemq; tepidam
& negligentem conuersationem ac vitam il-
lius iuxta supremum illud iudicabit, ad quod
vnquam pertigerit in vita sua. Vnde tamen
quispiam se non sentiat sublimem perfectio-
nis gradum apprehendisse, non despondat
animum, sed quantum potest, totis eam viri-
bus assequi conetur. Quòd si nè tam quidem
ad optatam valeat perfectionem pertingere,
hoc tantum curet, vt eam ex corde diligat, &
votis omnibus ad eam adspiret. Præster no-
bis omnipotens Devs vt ad eam, vnde ser-
monem habuimus, perfectionem feliciter om-
nes euolemus. Amen.

*De triplici Irresignatione, & vt nos iterum atque iterum
relinquere, & abnegandi studium ac pro-
positum identidem renouare debeamus,
donec in Christum perfectè transfor-
memur: & de vera paupertate
spiritus.*

SERMO IV.

Iterum relinquo Mundum, & vado ad
Patrem. Ioan. 16.

Omnes Redemptoris nostri conatus, labo-
res, studia, doctrinæ & exempla eò tendebant
dilectissimi, vt charissimos amicos & discipu-
los